

6 Απριλίου 2018

Ο Άγιος Σπυρίδωνας έσωσε τον Σταμάτη Σπανουδάκη!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Ο Άγιος Σπυρίδωνας βοήθησε τον Σταμάτη Σπανουδάκη να σταθεί και πάλι στα πόδια του. Το συγκλονιστικό γεγονός συνέβη πριν από λίγους μήνες και το εξομολογήθηκε ο ίδιος ο γνωστός μουσικοσυνθέτης μέσα από την προσωπική του σελίδα στο facebook.

Ο Σταμάτης Σπανουδάκης το καλοκαίρι αντιμετώπιζε κινητικά προβλήματα, τα οποία μάλιστα τον είχαν αναγκάσει να κινείται με αναπηρικό καροτσάκι. Ήταν τέτοιο το μέγεθος του προβλήματός του, που προβληματιζόταν για το εάν θα έπρεπε να ακυρώσει ή όχι συναυλία που είχε προγραμματίσει για την Κέρκυρα και η οποία ήταν αφιερωμένη στη συμπλήρωση 300 ετών από το θαύματα του πολιούχου της Κέρκυρας το 1716.

Την επιθυμία του να δωθεί η εν λόγω συναυλία έκανε εντονότερη το γεγονός ότι ήθελε να ακουστεί και το νέο του κομμάτι με τίτλο «η Κέρκυρα κι ο Άγιος».

Ο γιατρός του Σπύρος Νίκας τον επισκέφτηκε στο ξενοδοχείο, όπου διέμεινε και άρχισε να κάνει τα πρώτα βήματα και έμεινε όρθιος για έξι ώρες και σκέφτηκε: «Να το θαύμα του Αγίου Σπυρίδωνα».

Η συναυλία αναβλήθηκε λόγω κακοκαιρίας αλλά την επόμενη έγινε με επιτυχία.

Διαβάστε, πώς ακριβώς περιέγραψε τη συγκλονιστική αυτή εμπειρία ο ίδιος ο γνωστός μουσικοσυνθέτης στην προσωπική του ιστοσελίδα στο facebook.

«Η Κερκυρα κι' ο Άγιος»

Ήταν μία ακριβή εμπειρία, αυτή που έζησα-ζήσαμε, στην συναυλία της Κέρκυρας. Αρχίζω απ' τα δικά μου.

Ήμουν τρεις μήνες στο κρεβάτι με πόνους, χάπια, ενέσεις και δύο εγχειρήσεις και κάθε μέρα έλεγα: «Πώς να το αναβάλω, πώς να εκθέσω-απογοητεύσω τόσο κόσμο;».

Και μ' ένα «έχει ο Θεός και θα βοηθήσει ο Άγιος», καθισμένο σε αναπηρικό καροτσάκι με πήγαν με την βοήθεια του Γιώργου Βλάχου, σπίτι-αεροδρόμιο-αεροπλάνο- Κέρκυρα-ξενοδοχείο, όπου επιτέλους ξάπλωσα. Ευχαριστώ την Aegean το θαυμάσιο προσωπικό της, αλλά και τον πρόεδρό της Κο Βασιλάκη, γιατί έκαναν τα πάντα για νάμαι άνετα.

Έρχεται λοιπόν στο ξενοδοχείο ο Σπύρος Νίκας, οστεοπαθητικός, να με δει, σταλμένος από την συμμαθήτριά και αγαπημένη φίλη μου, Μαρία Βούλγαρη.

Παρόντες η κόρη του Πολύνα, η φίλη μας Ματούλα (Φυσικοθεραπεύτρια) και η Ντόρη. Με «πείραξε» αρκετή ώρα με τα χέρια του και μού λέει «σήκω». Γέλασα λίγο και μετά από αρκετά «σήκω», πήρα θάρρος, σηκώθηκα και πήγαμε βόλτα χωρίς μπαστούνι στους διαδρόμους του ξενοδοχείου, με πόνο μεν, αλλά όρθιος.

Το περπάτημα στους σκοτεινούς διαδρόμους του ξενοδοχείου, μου φάνηκε σαν βόλτα σε ανθισμένους και μυρωδάτους κήπους.

Τό ίδιο βράδυ έκανα την πρόβα με τους τεχνικούς, μουσικούς, διοργανωτές, την θαυμάσια χορωδία Κερκύρας με την γλυκειά μαέστρο της Χριστίνα Καλλιαρίδου και την άσφογη και μετρημένη φιλαρμονική «Καποδίστριας» με τον ακριβό μαέστρο της Μιχάλη Μιχαλόπουλο, στό φρούριο όπου θα παίζαμε την άλλη μέρα.

Ήμουν 6 ώρες όρθιος. «Να το θαύμα του Άγιου Σπυρίδωνα» λέω μέσα μου.

{Τί να πώ για τον πατέρα Θεμιστοκλή και τα «παιδιά» του, του οποίου οι προσευχές και η αγάπη, υλοποίησαν όλη αυτή την προσπάθεια. Νάναι καλά και κοντά στον Αγαπημένο πάντα. Μαζί και οι εθελοντές και οι ναυτοπρόσκοποι (Τέτοιος ήμουν κι' εγώ παιδί κι' όλο έκλαιγα και ζητούσα τη μαμά μου). Τίποτα το ομαδικό δεν μου αρέσει. Την ησυχία αγαπώ. Αλλά εκτιμώ και σέβομαι, όσους ομαδικά προσφέρουν.}

Καί έρχεται η μέρα της συναυλίας. Τρεισήμισι χιλιάδες κόσμου ήρθαν να μας τιμήσουν. Όλα καλά, μια μικρή πρόβα το απόγευμα και 9μμ ακριβώς βγαίνει στην σκηνή ο τόσο προσιτός Μητροπολίτης Κερκύρας Νεκτάριος, λέει κάποια λόγια για την ημέρα, τον Άγιο και εμένα. Αμέσως μετά η φιλαρμονική έπαιξε τα «Πέτρινα χρόνια», ανέβηκε η ορχήστρα και η χορωδία και έπαιξαν την εισαγωγή «Στην αυλή του Βασιληά».

Καί μόλις πατάω το σκαλί να βγώ στην σκηνή, ο χαμός. Ένας ανεμοστρόβιλος που διέλυε το πάλκο, έπαιρνε ηχεία, φώτα και καρέκλες και νάναι καλά οι τεχνικοί και οι διοργανωτές, που δεν είχαμε κανένα ατύχημα. Σε λίγο ξεκινάει μια καταρακτώδης βροχή και πιά ο κόσμος μουσκεμένος, έτρεχε να κρυφτεί στις καμάρες του φρουρίου. Με βούτηξε ο «νάναι καλά έτοιμος για όλα» Λάμπης Θεοδώρου, μ' έβαλε στ' αυτοκίνητο και βούρ για το ξενοδοχείο. Περνώντας όμως απ' τις καμάρες, είδα τον κόσμο μουσκεμένο να περιμένει να κοπάσει ο καιρός. Και παρά τον φόβο του Λάμπη μην χτυπήσω, κατεβαίνω και πάω κοντά και μέσα στον κόσμο. Η αγάπη που ένοιωσα, τα χάρδια, τα φιλιά, οι ευλογίες με γέμισαν περισσότερο απο κάθε συναυλία.

Πίσω στο ξενοδοχείο ο διευθυντής Κώστας Καραμπάτσος, είχε ετοιμάσει δώρο πλουσιοπάροχο «γέυμα παρηγοριάς» για όλους τους μουσικούς και τεχνικούς. (Νομίζω ότι δεν άφησαν τίποτα). Τον ευχαριστώ απο καρδιάς.

Εγώ στο δωμάτιο μου, με τούς φίλους-διοργανωτές μου Γιώργο Μπιλάλη και Αλέξανδρο Καραβάνη και τον Λάμπη, προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε «Θεολογικώς» τα όσα ζήσαμε. Αφού συμφωνήσαμε ότι δεν καταλαβαίνουμε τίποτε, πήγε έκαστος στο δωμάτιο του.

Μόνος πιά με την Ντόρη, της λέω:

«Εγώ φταίω. Όλα νάναι τέλεια ως την στιγμή ακριβώς που θάβγαινα; Ο Άγιος μ' έδιωξε». Και με πιάνουν τα κλάματα συλλογιζόμενος όλα τα κουτσά και στραβά της ζωής μου και η Ντόρη να θέλει να με παρηγορήσει και να της λέω » φύγε, αυτή η εσωτερική γλυκεια βροχή, είναι για καλό μου. Άσε με να κλάψω». (Και μετά σου λένε, οι άντρες δεν κλαίνε).

Την επόμενη μέρα η συναυλία ήταν απο τις ωραιότερες πούχω κάνει. Κι' άλλος κόσμος, ζέστη και νηνεμία και ολόγυρά μας άγγελοι. Ο κόσμος καλοδέχτηκε και ξαναζήτησε το χορωδιακό που έγγραψα ειδικά για την συναυλία με τίτλο

«Η Κέρκυρα κι' ο Άγιος». Ύμνησα και απέδωσα μουσικό φόρο τιμής, στις αγάπες μου. Τον Χριστό, την μικρή Μαρία, τούς αγαπημένους μου ήρωες και βέβαια, την μητέρα Ελλάδα. Δόξα τω Θεώ και όλος ο κόσμος μαζί μου.

Τί άλλο να ζητήσω; και ποιόν άλλον να ευχαριστήσω απο Αυτόν πού όλα τα δίνει όταν ζητάς, χαμηλώνεις και πρέπει;

Το γιατί βέβαια έγιναν όλα αυτά, μου διαφεύγει, είναι πάνω απ' την φτηνή λογική μου και έτσι αφήνομαι έκπληκτος αλλά σίγουρος για όλα, σαν μικρό παιδί, στα χέρια Του.